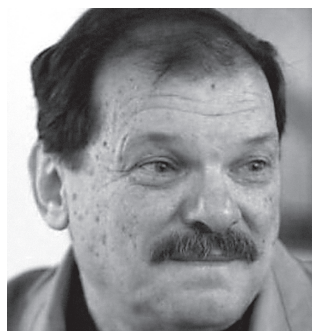

Željko Kozinc
Nagovori

Belinovi otroci

Moji brezustnični glasovi iz zemlje
z dedovim šmarjakom so opiti,
s šmarjakom ljubljenih Gorjancev.

Ljubimci objeti in še pes Kosmati človek,
z njimi pa še moji jazi,
metafore v suhem listju; v mrzli osi smeha
smo zakleti, v pregretih opominih zbrani.
Bile so drzne učne ure starih bojev,
je trd pokrov, ki ždi nad nami,

prenizko smo ga vzdignili kar sami,
iz praznin povsod v nikamor.
V očeh begotnih, v ledenih vzdihih,
da smo, vsi sodni bratje, ujeti,
vsi jaz, vsi pes in vsi ljubimci.

Hiša hiše

Je tvoja hiša, hiša,
že kdaj vzletela v nebo?

Si že splezala, na svojo streho splezala,
si strelo vrnila v nebo?

Si kot klin žerjavov vdrla,
vdrla v svojo hišo, hiša? Si?

O, si. Z nagovori duhov slepila si potomce,
jim rok izčrpanih odprla streho.

Ribica v tolmunu Otona

Kar smo izrekli o sebi,
ostalo je v odbleskih Soče,

kar našminkani,
kar v srdu nase,

nam je v besedah
od poljubov ostalo,

kar je v strahu vztrepetalo,
bila je ribica, žival preživa,

begajoča iz mreža v mreže,
švigajočih oči,

ki sebe s seboj več ne uzrejo,
obraza iz črepinj ne prepoznajo.

Dolbe, dolbe, ribica,
naš pogled v oko pritoka,

znova, znova, ribica,
pred našim srdom izginja,

plava, plava, ribica,
v noč odtoka.

Sto let vojne

Zakaj spet, Krn,
hrumiš od eksplozij
v nadutih stenah,
zakaj v smrtnih stokih
iz svoje srhke zemlje?

Vnuki nerojeni,
kam so izginili
iz miru posmrtja?
Ali spet duše tavajo
v prerezanih oblakih
svojih krikov?

Zakaj spet, Krn,
v tvojih strelah
tuli blodni volk,
zakaj še usta
naših brezen
grize?

Pot

Ni spanje niti rodna streha,
zlom kosti je,
dih, ki noče iz pljuč.

Je stresna ura,
ki se ustavlja,
seme, zbrizgano po žilah.

Je bleda luč, žerjavka sonca,
pogosto noč, ki ne uspava,
kakor krivda in kesanje.

Je ljubezen. Poezija.
Brez odgovorov v ekstazi,
brez darovanja v samoti

si stezo izmerila z mano,
se prek strahu iztekla v svoj užitek,
me občutila, ne sovražila.

Netopir

V tvoji solzi luna drgeta.
Netopir ti skozi pljuča šviga.

V solnem grlu reže
raze kljubovanja smrti.

Tvoj pogum, rojen v jezi,
te bo okrutno izmeril z izmišljijo

njegovih barv, omam, blodnjav,
spregovoril, ko bo sprožil past.

Netopir bo tvojo kri izkašljal,
v prepadu tvojo pot preletel.

Božjepotnica na Caminu

Ko pritajeno briše pot s kože,
nabira betežne sekunde užitka,
taji se zblížati v dvoje.

Pogled v svoje roke umika,
upognjena z buhtečim mesom,
z jezikom, polnim rož in očitkov.

Spodsekala me je z očmi ciganke,
iz staje zvezd nad boljšim smradom
me vrača v deželo gibčnih skokov

in pred ogledali mojih rok se slači.

Finis terrae

Po produ kamenčki škrebljajo,
val jih pod menoj spodnaša.
Pena v mehurčkih poka,
ko jo odlagajo valovi,
moji vzdih, moji vdih.

Naraščam in se spuščam,
v padec se, v vstajenje zvesto vračam,
sam v sebi spokorjeni slepi potnik,
ki v hipu, v večnosti,
kot ocean v sebi ocean preлива.